

עפ"ג 59901/07/14 - עמוס כהן נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

08 מרץ 2015

עפ"ג 59901-07-14 כהן נ' מדינת ישראל

לפני כב' השופט מנחם פינקלשטיין, סג"נ - אב"ד
כב' השופט ד"ר שמואל בורנשטיין
כב' השופטת מיכל ברק נבו

המערער	עמוס כהן
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

נוכחים:

המערער ב"כ המשיבה עו"ד אווקה זנה מפמת"א

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

אנו נשמע את הערעור, בלא שהמערער יהיה מיוצג, וזאת לפי בקשתו.

ניתן והודע היום י"ז אדר תשע"ה, 08/03/2015 במעמד הנוכחים.

מנחם פינקלשטיין, שופט, ס"ג	שמואל בורנשטיין, שופט	מיכל ברק נבו, שופטת
אב"ד		

פסק דין

המערער, עמוס כהן, הורשע בבית משפט קמא (ת"פ 35130-08-13 בית משפט השלום בפתח תקווה, כב' השופט ד"ר עמי קובו), בעבירות של איום בכתב לרצוח לפי סעיף 307 לחוק העונשין (ריבוי עבירות) (אישום ראשון) וכן בעבירה של

עמוד 1

איומים לפי סעיף 192 לחוק (אישום שני). הוא נדון לעונש של 15 חודשי מאסר בפועל וכן לעונשי מאסר על תנאי. עונש המאסר בפועל היה מיום מעצרו של המערער, 13/8/2013, כך שמאסרו כבר הסתיים.

יודגש כי הערעור נוסח על ידי המערער עצמו, ואנו הצענו למערער כי ייוצג על ידי עורך דין מהסניגוריה הציבורית. המערער סירב להצעה זו, ואנו סברנו כי אין מקום לכפות את הייצוג, גם בהיותנו ערים להשתלשלות של התיק בבית משפט קמא. לשון אחר, הגיעה העת לשמוע את הערעור ולהחליט בו.

מדברי המערער עולה כי נימוק הערעור העיקרי נוגע למעשה ליסוד הכוונה, כלומר שלדעת המערער לא היה מקום לתביעה של בית משפט קמא כי התמלא היסוד הנפשי הנדרש לעבירה לפי סעיף 307 לחוק העונשין ולעבירת האיומים. כאן המקום לציין שבית משפט קמא נדרש במפורש לנושא זה לאחר שהמערער, שהיה מיוצג בבית משפט קמא הודה בעובדות כתב האישום המתוקן, וכן העיד להגנתו. הדברים פורטו בהרחבה בבית משפט קמא, אשר התייחס גם לרקע הבלתי שגרתי של הפרשה שלפנינו, נושא שהמערער עצמו הרחיב בו בטיעונו לפנינו. אנו מפנים בעניין זה לסעיפים 8 ו-9 להכרעת הדין. זו ההזדמנות לצין שגם עיינו בכל המסמכים הרבים שהגיש לנו המערער ושעניינם הרקע לפניויותיו אל אישים שונים.

לגופו של עניין ניתח בית משפט קמא את יסודות העבירה לפי סעיף 307 לחוק העונשין ואף קבע כי כדי לבסס הרשעה בעבירה לפי סעיף זה יש צורך באיום ברצח מפורש ולא ניתן להסתפק באיום מרומז או משתמע. כל זאת לעניין היסוד העובדתי. זאת במובחן מעבירת האיומים לפי סעיף 192. לפי פרשנות מחמירה זו דן השופט קמא בכל אחד מהאיומים שהפנה המערער כלפי אישים שונים, ומצא לנכון לזכות את המערער מעבירה לפי סעיף זה בכל הנוגע לשלושה אישים, וחלף זאת הרשיע את המערער בעבירה לפי סעיף 192 בחוק העונשין באותם 3 מקרים. לעומת זאת ב-6 מקרים אחרים הורשע המערער בעבירה של איום בכתב לרצוח, שכן האיום לרצח היה מפורש. כל זאת באישום הראשון. בנוסף הורשע כאמור הנאשם בעבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק וזאת בגין האישום השני.

כאן המקום להדגיש כי בית משפט קמא נדרש באופן יסודי לנושא היסוד הנפשי הנדרש, הן לגבי העבירה לפי סעיף 307 והן לגבי העבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין (סעיף 22 לפסק הדין). באשר לעבירת האיום בכתב לרצח היסוד הנפשי הנדרש הוא מודעות ליסודות העבירה, היינו, שהנאשם ידע שהוא גורם במישרין ובעקיפין שאדם פלוני יקבל כתב איום ברצח והנאשם יודע את תוכנו של הכתב. בית המשפט שוכנע מעבר לספק סביר שיסוד זה התמלא. בכל הנוגע לעבירת האיומים, היסוד הנפשי הוא מטרה להפחיד את האדם או להקניטו. אף בנוגע ליסוד זה, שוכנע בית משפט קמא שזו הייתה כוונת המערער, ואפילו אם מטרתו המרכזית לא הייתה להפחיד או להקניט, אלא לעורר מודעות ציבורית לאירוע קודם (שבו נחשד ברצח), כפי שטענה ההגנה, אין בכך כדי לשלול את המסקנה שמטרתו הממשית הייתה להפחיד או להקניט, וזאת כאמצעי לשם הגשמת מטרתו המרכזית.

סבורים אנו שבית משפט קמא צדק במסקנותיו המשפטיות, וכידוע אין דרכה של ערכאת הערעור להתערב במסקנות עובדתיות, ואין לנו שום יסוד לסטות מכך במקרה זה.

על כן נדחה הערעור.

יוער כי לא הוגש ערעור לעניין העונש וממילא סיים המערער לשאת את עונש המאסר בפועל.

המזכירות תשלח את פסק הדין למערער.

ניתן והודע היום י"ז אדר תשע"ה, 08/03/2015 במעמד הנוכחים.

מיכל ברק נבו, שופטת

שמואל בורנשטיין, שופט

מנחם פינקלשטיין, שופט, ס"ג
אב"ד